39 Co 148/2006-360

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Škultétyové a soudkyň JUDr. Olgy Petrové a JUDr. Blanky Kapitánové v právní věci žalobkyně: **Komerční banka, a.s.** se sídlem Praha 1, Na Příkopě 33/969, IČ 45317054, zastoupená Mgr. Milanem Polákem, advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo nám. 10, proti žalované: **CLEAR FORCE PROJECTS s.r.o.** se sídlem Praha 2, Náměstí Míru 9/820, IČ 61509213, zastoupená JUDr. Michalem Vondráčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Palackého 11, **o zaplacení částky 281,975.734,- Kč s příslušenstvím,** k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 z 9. prosince 2005, č.j. 16 C 60/2004-321,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku o věci samé **potvrzuje.**

Ve výroku o nákladech řízení **se** rozsudek soudu prvního stupně **mění** tak, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Žalované se nepřiznává náhrada nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou, došlou soudu dne 22.6.2004, se žalobkyně na žalované domáhala shora uvedené částky z titulu bezdůvodného obohacení, vzniklého tím, že žalobkyně žalované celkem v období od 19.7.1994 do 29.10.1998 zaplatila částku 281,975.734,- Kč, neboť se domnívala, že na podkladě nájemní smlouvy ze dne 7.2.1994 ve znění sedmi dodatků je nájemcem nebytového prostoru na dobu 26 let, přičemž smlouva s právní předchůdkyní žalované se ukázala neplatnou a žalobkyně, ačkoliv nájemné předplatila, byla nucena podle soudního rozhodnutí nemovitost vyklidit. Celková částka sestává z předplaceného nájemného ve výši [redacted] Kč za nebytové prostory, z předplaceného nájemného ve výši [redacted] Kč za užívání uměleckých předmětů v nebytových prostorách ve vlastnictví právního předchůdce žalované a z částky [redacted] Kč zálohy na daň z přidané hodnoty.

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalobu, jíž se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalované zaplatit jí 281,975.734,- Kč s 3% úroky od 22.6.2004 do zaplacení, zamítl. Současně žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 265.072,50 Kč k rukám jejího právního zástupce. Vycházel ze zjištění, že žalobkyně uzavřela s firmou Komerční a realitní kancelář s.r.o. dne 7.2.1994 smlouvu o nájmu nemovitosti – domu č.p. 267, na pozemku č. parc. 8 a domu č.p. 516, na pozemku č. parc. 9, v katastrálním území Malá Strana, obec Hlavní město Praha. K této smlouvě bylo uzavřeno celkem 7 dodatků. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně právní předchůdkyni žalované plnila podle uzavřené nájemní smlouvy nájemné předem a celkem zaplatila 281,975.734,- Kč. Takto zaplatila dne 20.5.1994 částku 23,000.000,- Kč, 19.7.1994 částku 6,000.000,- Kč, 31.8.1994 částku 12,000.000,- Kč, 30.11.1994 částku 22,000.000,- Kč, 27.2.1995 částku 10,280.000,- Kč, 6.4.1995 částku 24,000.000,- Kč, 11.5.1995 částku 50,000.000,- Kč, 20.8.1995 částku 1,228.600,- Kč, 9.2.1994 částku 120,000.000,- Kč a dne 29.10.1998 částku 13,467.134,- Kč. Je rovněž nesporné, že žalovaná se stala na základě smlouvy o převzetí jmění ze dne 19.6.2001 právním nástupcem Komerční a realitní kanceláře s.r.o. jako současný vlastník předmětných nemovitostí. Dále vzal soud za prokázané, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15.4.2004, č.j. 30 C 88/2003-42, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2004, č.j. 20 Co 285/2004-78, byla Komerční banka, a.s. uznána povinnou vyklidit předmětnou nemovitost a vyklizenou ji odevzdat firmě CLEAR FORCE PROJECTS s.r.o. do šesti měsíců od právní moci rozsudku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.10.2004. Takto bylo rozhodnuto soudem z důvodu absolutní neplatnosti nájemní smlouvy ze dne 7.2.1994 pro rozpor s § 3 odst. 2 věta druhá zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu nebytových prostor, při absenci předchozího souhlasu obecního úřadu. Mezi účastníky rovněž není sporu o tom, že předmětnou nemovitost žalobkyně vyklidila dne 7.4.2005.

Zjištěné skutečnosti soud posuzoval podle § 663 a násl. OZ a zákona č. 116/1990 Sb., přičemž vycházel ze shora uvedených soudních rozhodnutí a hodnotil předmětnou nájemní smlouvu jako neplatnou absolutně. Ohledně nároku uplatněného žalobkyní na vydání bezdůvodného obohacení se tak soud zabýval námitkou promlčení, vznesenou žalovanou. Promlčení posuzoval podle § 107 odst. 1, 2 OZ a dovodil, že tříletou promlčecí lhůtu je třeba hodnotit podle jednotlivých plateb, přičemž k poslední platbě došlo dne 29.10.1998. Uzavřel tak, že pokud byla žaloba podána dne 22.6.2004 a žalovaná řádně uplatnila námitku

promlčení, tříletá promlčecí lhůta uplynula marně a z tohoto důvodu nelze žalobkyni právo přiznat a žalobě vyhovět.

Pokud žalobkyně namítala, že je namístě námitku promlčení hodnotit podle § 107 odst. 3 OZ, tak tuto námitku soud opodstatněnou neshledal s tím, že toto zákonné ustanovení na tuto právní věci nedopadá, neboť se nejedná o synallagmatický závazek. Nelze tak ani ve výroku rozsudku vyjádřit vzájemný vztah obou účastníků k vrácení jejich plnění. Za situace, že se přitom žalovaná námitky promlčení důvodně dovolala, soud bez dalšího žalobu zamítl, aniž by zkoumal, zda právo žalobkyně fakticky existuje. V případě výkonu práva v podobě vznesené námitky promlčení, soud rovněž neshledal rozpor s dobrými mravy podle § 3 OZ (v této souvislosti soud prvního stupně poukázal na judikaturu). Za popsané situace tak již soud ani neprováděl dokazování znaleckým posudkem Ing. Alberta Bradáče, jehož provedení žalobkyně navrhovala.

Výrok o nákladech řízení soud s odkazem na § 142 odst. 1 o.s.ř. odůvodnil plným úspěchem žalované ve věci.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání a vytýkala soudu prvního stupně nesprávné právní posouzení věci podle § 205 odst. 2 písm. g/ o.s.ř. Namítala, že soud prvního stupně nesprávně hodnotil námitku promlčení vznesenou žalovanou, neboť ji měl posuzovat podle § 107 odst. 3 OZ. V daném případě oproti povinnosti žalované vrátit převzaté nájemné stojí povinnost žalobkyně vydat předmět nájmu, přičemž však žalobkyně nemohla z důvodu nepromlčitelnosti vlastnického práva námitku promlčení uplatnit. Výklad soudu by podle odvolatelky vedl k diskriminaci nájemce. Odvolatelka dále vytýkala soudu prvního stupně, že nepřihlédl k tomu, že výkon práva žalované – uplatnění námitky promlčení, je v této právní věci v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 3 odst. 1 OZ. Žalobkyně marné uplynutí promlčecí doby nezavinila a celou dobu měla kvalifikovaný důvod se domnívat, že nájemní smlouva je platná. Zánik nároku je vůči žalobkyni nepřiměřeně tvrdým postihem v porovnání s výší částky, o níž se bez právního titulu žalovaná obohatila. Žalobkyně přitom poukázala na to, že žalovaná podala návrh na vyklizení nemovitosti pro absenci souhlasu podle § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb. až po uplynutí promlčecí doby nároku na vrácení předplaceného nájemného, čímž došlo z její strany ke zneužití práva. Vývoj výkladu právní otázky nutnosti předchozího souhlasu se přitom v judikatuře dramaticky měnil a byl ustálen až rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.10.1999, sp.zn. 2 Cdon 1548/97, publikovaném až v roce 2000 a rozhodnutím Velkého senátu občansko právního kolegia NS ČR ze dne 20.1.2004, sp.zn. 31 Cdo 1895/2002. Byla to přitom žalovaná jako pronajímatel, kdo měl o příslušný souhlas požádat. Je tak proti principu morálky, aby strana, která přispěla k neplatnosti nájemní smlouvy, z tohoto stavu těžila a získala „nájemné" na dalších 15 let dopředu po vyklizení nemovitosti. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud nejprve provedl důkaz znaleckým posudkem na tržní nájemné v dané lokalitě a poté rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě v celém rozsahu vyhoví, nebo aby jej zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Před odvolacím soudem ještě žalobkyně své odvolání doplnila o sdělení, že si je vědoma, že bezdůvodné obohacení vzniklo v rozsahu nižším, než kolik bylo plněno, ale bez toho, že by byl proveden důkaz znaleckým posudkem na reálnou výši nájemného, není s to žalobu

omezit. Žalobkyně současně uvedla, že předpokládá, že jí zaplacená záloha na daň z přidané hodnoty v částce [redacted],- Kč byla finančním úřadem vrácena, neboť to je obvyklý postup, avšak nemůže se k tomu vyjádřit jednoznačně.

Žalovaná podle svého vyjádření hodnotila rozsudek soudu prvního stupně jako věcně i formálně správný. Poukázala na to, že stěžejní právní problematika v této věci se týká toho, zda se promlčení práva na vydání předmětu bezdůvodného obohacení má posuzovat v režimu práva občanského, jak tvrdí žalovaná a jak věc posuzoval soud prvního stupně, nebo v režimu práva obchodního, což je názor žalované. Podle žalované se jedná o vztah z bezdůvodného obohacení, avšak vzniklý mezi podnikateli v souvislosti s jejich podnikatelskou činností. Jde tak o závazkový vztah, který má povahu obchodního vztahu ve smyslu § 261 odst. 1, 2 obchodního zákoníku. Z toho plyne, že se i promlčení bude řídit úpravou, obsaženou v obchodním zákoníku. Podle obchodního zákoníku § 397 a § 394 odst. 2 se promlčení určuje k datu, kdy k plnění došlo, tj. k roku 1994 a 1995 a 1998. Žalobkyně tak mohla nárok naposledy uplatnit v roce 2002 a při jeho uplatnění žalobou dne 22.6.2004, byl tento nárok již promlčen. Dále se žalovaná vyjádřila též ke stanovisku žalobkyně, podle něhož by se mělo promlčení posuzovat podle § 107 odst. 3 OZ a, shodně se soudem prvního stupně, deklarovala, že uvedené ustanovení na tuto právní věci použít nejde. Poukázala na to, že se nejedná o dva vzájemně podmíněné nároky účastníků neplatné smlouvy, nýbrž o nároky samostatné, nemající charakter synallagma. Dále žalovaná hodnotila jako správný závěr soudu prvního stupně, že uplatněná námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy. V této souvislosti poukázala na princip právní jistoty a současně na to, že obchodní zákoník předpokládá profesionální úroveň podnikatele, který nese podnikatelské riziko. Žalobkyně přitom nekonala dostatečně, aby ochránila svoji pohledávku. Dále žalovaná poukázala též na to, že má za žalobkyní pohledávku za nezaplacenou rekonstrukci v částce 128,751.000,- Kč a dále za ne zcela uhrazené nájemné žalobkyní, která převyšuje pohledávku žalobkyně, avšak žalovaná ji nebude uplatňovat z obavy, že by již nebyla v řízení úspěšná. Žalovaná navrhla, aby rozsudek soudu prvního stupně odvolací soud jako správný potvrdil.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.), v systému neúplné apelace (§ 205, § 205a o.s.ř.) a důkazní řízení v potřebné míře doplnil (§ 213a odst. 1, 2 o.s.ř.). Odvolání však ani poté opodstatněným neshledal.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 30 C 88/2003 bylo zjištěno, že dne 5.5.2003 podala žalobkyně CLEAR FORCE PROJECTS s.r.o. žalobu proti Komerční bance, a.s. o vyklizení nemovitosti, a to objektu bydlení čp. 267 na pozemku č. parc. 8 a objektu bydlení čp. 516 na pozemku č. parc. 9, zapsaných na LV č. 233 u Katastrálního úřadu Praha – město, pro obec Hlavní město Praha, katastrální území Malá Strana s tím, že smlouva o nájmu nemovitostí, uzavřená mezi právní předchůdkyní žalobkyně a žalovanou dne 7.2.1994, je neplatná absolutně pro nedostatek předchozího souhlasu orgánu obce podle § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15.4.2004 č.j. 30 C 88/2003 – 42 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2004 č.j. 20 C 285/2004 – 78 bylo žalobě vyhověno a Komerční bance, a.s. bylo uloženo nemovitost vyklidit a odevzdat žalobkyni do šesti měsíců od právní moci rozsudku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 7.10.2004.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 21 C 177/99 bylo zjištěno, že dne 1.7.1999 podala Komerční a realitní kancelář s.r.o. žalobu proti Komerční bance, a.s. o vyklizení čtvrtého nadzemního podlaží v objektech bydlení čp. 267 a čp. 516, zapsaných na LV č. 233 u Katastrální úřadu Praha – město pro katastrální území Malá Strana. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.11.2001 č.j. 21 C 177/99 – 34, které nabylo právní moci dnem 28.12.2001, bylo rozhodnuto o tom, že podle § 107a odst. 1 o.s.ř. bude na místě žalobce, oproti původnímu žalobci Komerční a realitní kanceláři s.r.o., pokračováno v řízení se žalobcem CLEAR FORCE PROJECTS s.r.o., na něhož přešlo podle smlouvy ze dne 19.6.2001 jmění původního žalobce. Usnesením ze dne 21.3.2002 č.j. 21 C 177/99 – 38, které nabylo právní moci dnem 8.4.2002, bylo pro zpětvzetí žaloby žalobcem řízení zastaveno.

Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů a učinil z nich odpovídající skutková zjištění. Při právním posouzení věci se však dopustil určitě nepřesnosti.

Podle § 261 odst. 1 obchodního zákoníku jsou tímto zákoníkem upraveny závazkové vztahy mezi podnikateli, jestliže při jejich vzniku je zřejmé, s přihlédnutím ke všem okolnostem, že se týkají jejich podnikatelské činnosti. Jde tedy o závazkové vztahy, vznikající v rámci podnikatelské činnosti subjektů nebo které k nim mají přímý vztah. Z toho vyplývá, že nejde jen o závazky, jimiž se bezprostředně realizuje zapsaný předmět podnikání podnikatelů, kteří jsou účastníky tohoto vztahu, ale i o závazky, které s jejich podnikáním souvisejí, tedy které jsou uzavírány ve vazbě na podnikání těch podnikatelů, kteří dané smlouvy uzavírají. Obchodními jsou tyto vztahy i když konkrétní úprava, vztahující se na ně, není obsažena v obchodním zákoníku, ale v občanském zákoníku nebo zvláštním předpise (například nájem nebytových prostor pro podnikání). V tom, co není upraveno speciální úpravou, pak na tyto vztahy dopadá úprava obchodního zákoníku. Jde-li mezi podnikateli o spor o vrácení přeplatku nájemného za užívání nebytových prostor, sloužících k podnikatelské činnosti nájemce, přičemž i pronajímatel měl v předmětu činnosti, mimo jiné, pronájem nemovitostí, jedná se o obchodní věc a není rozhodné, zda-li se závazkový vztah mezi podnikateli řídí příslušnými ustanoveními občanského zákoníku (popřípadě zákona č. 115/1990 Sb., viz Obchodní právo 11/2000 s. 28).

Z výše uvedeného je zjevné, že ačkoliv smlouva mezi žalobkyní a právním předchůdcem žalované, jejímž předmětem byl nájem celé nemovitosti, by se v případě své platnosti řídila ustanovením § 663 a násl. o.z. o obecném nájmu, ostatní závazkové vztahy mezi účastníky se budou řídit právem obchodním. Tato skutečnost vyplývá z nájemní smlouvy, uzavřené dne 7.2.1994 mezi Komerční a realitní kanceláří s. r.o. a Komerční bankou, a.s., kdy v odstavci II. bodu 2 byl uveden účel nájmu: „pro potřeby podnikání nájemce v oblasti bankovních služeb a za účelem zřízení pobočky nájemce“. Komerční a realitní kancelář s.r.o. se přitom pronájmy nemovitostí zabývala.

Pokud soud prvního stupně vycházel z předchozích soudních rozhodnutí a hodnotil tuto smlouvu jako neplatnou absolutně, tak tento jeho závěr je prost pochybení. Bylo tak rovněž důvodné nahlížet na právní vztah mezi účastníky jako na vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 o.z. a násl. Jedná se totiž o úpravu, která není obsažena v obchodním zákoníku, který jinak na účastníky, jakožto subjekty obchodního závazkového vztahu, dopadá.

Soud rovněž postupoval zcela správně, pokud se blíže nezabýval rozsahem plnění, jehož se žalobkyně z titulu bezdůvodného obohacení domáhá, když sama žalobkyně připouští, že si je vědoma toho, že její faktický nárok je nižší, neboť se na žalované domáhá celé částky, kterou jí plnila, přičemž do 7.4.2005 nemovitost fakticky užívala a byla by tak do této doby povinna platit nájemné, obvyklé v místě a času. Současně žalobkyně připustila, že jí záloha na daň z přidané hodnoty v částce [redacted]- Kč byla pravděpodobně vrácena. Je tak zřejmé, že výše nároku žalobkyně nebyla v řízení před soudem prvního stupně spolehlivě skutkově prokázána jako existující. Soud však v řízení postupoval zcela správně, když poté, co shledal důvodnou námitku promlčení, vznesenou žalovanou, již dále v dokazování v tomto směru ohledně nároku žalobkyně nepokračoval. Podle ustálené judikatury, na kterou též soud prvního stupně správně poukázal, platí, že dovolá-li se dlužník odůvodněné námitky promlčení, soud žalobu zamítne, aniž by zkoumal, zda uplatněné právo věřitele vůbec existuje, či nikoliv. Vychází se přitom z toho, že pokud je pohledávka skutečně promlčena, byla by stejně žaloba zamítnuta (prevalence principu procesní ekonomie).

Soud prvního stupně rovněž dospěl ke správnému právnímu závěru, že došlo k promlčení, byť neužil zcela příléhavý právní předpis. Na tuto právní věc je nutno aplikovat § 387 a násl. obchodního zákoníku, dle něhož se právo promlčí uplynutím promlčecí dob, stanovené zákonem. Je skutečností, že se v právní praxi vyskytl názor, že promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení, získaného plněním bez právního důvodu, se řídí ustanovením § 107 o.z. a nikoliv obchodním zákoníkem i v případě, že stranami závazkového vztahu z bezdůvodného obohacení jsou podnikatelé a tento závazkový vztah vznikl v souvislosti s jejich podnikatelskou činností. Tento názor však již byl překonán. V současnosti se vychází z toho, že jestliže je vztah z bezdůvodného obohacení vztahem mezi podnikateli a vznikl v souvislosti s jejich podnikatelskou činností, jde o závazkový vztah, který má povahu obchodního závazkového vztahu ve smyslu § 261 odst. 1 obchodního zákoníku. Z toho plyne, že se řídí obchodním zákoníkem, a to v rozsahu, v jakém obchodní zákoník úpravu obsahuje. Aplikace občanského zákoníku může přicházet v úvahu jen při řešení těch otázek, které nelze řešit podle obchodního zákoníku. Otázkou, kterou nelze řešit podle obchodního zákoníku, však není otázka, za jakých podmínek se právo na vydání bezdůvodného obohacení promlčuje. Obchodní zákoník, na rozdíl od občanského zákoníku, nestanoví pro právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení zvláštní promlčecí dobu, odlišnou od promlčecí doby obecné, tj. čtyřleté. Aplikaci § 107 o.z. nelze opírat ani o § 397 obchodního zákoníku. Úprava promlčení totiž není součástí úpravy institutu bezdůvodného obohacení. Uvedené právní hodnocení dopadá i na promlčení na vydání bezdůvodného obohacení z důvodu plnění podle neplatné smlouvy (viz rozsudek Nejvyšší soudu ČR ze dne 18.6.2003 sp.zn. 35 Odo 616/2002).

Obecná promlčecí doba podle § 397 obchodního zákoníku činí čtyři roky. U práva na vrácení plnění, uskutečněného podle neplatné smlouvy, počíná promlčecí doba běžet ode dne kdy k plnění došlo (§ 394 odst. 2 obchodního zákoníku). Rozhodující pro počátek běhu promlčecí lhůty při bezdůvodném obohacení, vzniklého z neplatné smlouvy je tedy den, kdy k plnění došlo, bez ohledu na to, zda-li ten, kdo plnění poskytl, o neplatnosti smlouvy věděl, či nikoliv.

Je tedy správný závěr soudu prvního stupně, že všechna plnění, učiněná v rozmezí od 20.8.1995 do 29.10.1998, jsou při žalobě, podané k soudu dne 22.6.2004, promlčena.

Pokud se žalobkyně dovolávala toho, že uplatnění námitky promlčení v tomto řízení žalovanou je v rozporu s dobrými mravy, tak ani odvolací soud tuto námitku opodstatněnou neshledal. Je skutečností, že Ústavní soud nahlíží i na výkon práva vznesením námitky promlčení tak, že nesmí být v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 3 o.z. Vychází však současně ze stanoviska, že vznesení námitky promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje. Mohou však nastat situace, kdy uplatnění této námitky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil (I. ÚS 643/04). Podle stanoviska Nejvyšší soudu ČR, publikovaného v Právních rozhledech č. 12/2002, dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva, uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení, přispívající k jistotě v právních vztazích, je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění promlčecí námitky by se příčilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění, v důsledku uplynutí promlčecí doby, byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.

Z výše uvedeného vyplývá, že hodnocení uplatněné námitky promlčení z hlediska rozpornosti s dobrými mravy ve smyslu § 3 o.z. je vždy třeba zkoumat ve vztahu k okolnostem konkrétního případu. V této právní věci je třeba zvážit, že Komerční banka, a.s. je podnikatelským subjektem, disponujícím finančními prostředky a zaměstnanci v oblasti práva. Žádné jednání na straně žalované, příčící se dobrým mravům, které by dosahovalo takové intenzity, aby odůvodňovalo výjimečné prolomení principu právní jistoty, jakým by bylo odepření práva uplatnit námitku promlčení, ani odvolací soud neshledal.

Z výše uvedených důvodů tak odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé jako správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

Na rozhodnutí o nákladech řízení však nahlíží odvolací soud odlišně. Podle § 150 o.s.ř. nemusí soud výjimečně, jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Závěr soudu o tom, zda jde o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétního případu. Soud přihlíží k poměrům všech účastníků řízení, přičemž zváží též okolnosti, které vedly k soudnímu uplatnění nároku a postoj účastníků v průběhu řízení.

V této právní věci je přitom základem sporu skutečnost, že mezi žalobkyní a právní předchůdkyní žalované byla uzavřena neplatná smlouva pro absenci souhlasu obecního úřadu podle § 3 zákona č. 115/1990 Sb. Tato povinnost přitom stíhala pronajímatele, kterým byla právní předchůdkyně žalované. Je současně skutečností, že žalovaná se domáhala vyklizení žalobkyně poté, co žalobkyně již nájemné plnila a její nárok z titulu bezdůvodného obohacení byl promlčen. Ačkoliv uvedené skutečnosti, podle názoru odvolacího soudu, nepostačují pro odepření akceptace námitky promlčení vznesené žalovanou pro rozpor s dobrými mravy ve jako smyslu § 3 odst. 1 o.z., postačují při hodnocení této právní věci z hlediska § 150 o.s.ř. pro mimořádné odepření přiznání náhrady nákladů řízení úspěšné žalované.

Z výše uvedených důvodů tedy odvolací soud rozsudek ve výroku o nákladech řízení před soudem prvního stupně shora uvedeným způsobem změnil (§ 220 odst. 3 o.s.ř.).

Stejnou úvahou veden rozhodoval odvolací soud i o nákladech řízení odvolacího a v odvolacím řízení úspěšné žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 150 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné, ledaže by Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam. Dovolání se podává do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

V Praze dne 18. prosince 2006

JUDr. Eva Škultétyová
předsedkyně senátu